

STŘEPY ŽENY

Obraz ženy a květiny

Obraz ženy a květiny se nemění.

Hladí jí lístky, tvář k ní tiskne.

Obě jsou verše jedné básně.

Neproniknu k nim ani slovem.

Která víc voní životem?

    Mlčí a neoslovují se jmény,

        do kterých byly zahaleny.

Nesmělost

Odbíjí hodina svědivé bázně.
Těžká hodinka citových výkřiků.
Pavučiny prorostou skly pokojových zdí,
a potom naleznem, co jsme si tajili.

Nesmělostí vyhladovělá
hledím do tvých očí – ostrých očí karakala
a šíravou touhu o slitování prosím,
o jediné bolero jaté v ostinatu,
jež nekončí disonancí jako vše, co se zdráhá.

Ty víš, že bývám žalostně opuštěná,
přesto odpusť – jsem k tobě nesmělá.
Mlčím a mlčet budu variacemi plachých pohledů;
v tom bezpečí nicotných vyznání,
jimiž tě nikdy, nikdy, nikdy nesvedu.

Za domem v zahradě léhá mandragora,
jabloní stíněná, osamělá,
a jen ty hrozny zvonkovitých květů vědí,
jak moc je mi líto, že se loučíme,
tváří v tvář ztrácíme bez milostného slova.

Lolitka

Jsi dnes veselá
jako čerstvě vykopaný hrob.

Jsi dnes nesmělá
jako nůž vnikající do útroh.

Baletky v srdci tančí,
piškoty vesele jančí.

Rád bych ti vyrval oči,
protože vidíš víc než já.

30 minut na kolotoči.

Je dětská, je nádherná.

„Miluj mě něžně!“ vábí křikem.

Oschlé rty se chvějí chtíčem.

Proč se mi třesou ruce?

Nebo se třese celý svět?

Hřích není v lolitce.

To ve mně je mrtvý květ!

Každý si pouštíme žilou;

někdo lehce, někdo silou.

Pohřeb pornohvězdy

Odlétáš na nejněžnějších křídlech,
která ti přistřihli v rozletu.
Uvězněná v pornodílech
plných dotekového baletu.

Listopadový déšť nic nesmyje.
Jenom rakev. Brečet by se chtělo.
Vylité šampaňské se vsakuje
v nahé ženské tělo.

Doznívající melodie v hloubce
a slzy z nebe spadlé.
Sperma mezi prsty.
Vzpomínky tak zvadlé.

Poznala bys mou tvář?
Se zlomeným srdcem tam v nebi?
Držím roztrhaný snář
za rozněžnělých vzdechů hudby.

Tráva bývala zelenější,
chuť sladší, světlo jasnější.
Obklopená přáteli bývala šťastnější;
a smrt se zdála vzdálenější.

Velké naděje za osamělých dnů.
Osamělých dnů našich životů,
když umírá někdo z našich snů,
kdo pro dnešek skrývá nahotu.

Padaly kadeře smutně do hrobu
z její rozkošné šíje.
Muži bez tváří střídali podobu.
Dnes tu stojí, kdo však žije?

A na konci jako zlatý hřeb,
po nebi hvězdy.
Takový byl pohřeb jedné pornohvězdy.

Mytiléna

Úplněk svlékl hedvábné šaty
z bílého těla, mramoru krásy.

V záhybech látky, v záhybech kůže
ulpěly plátky panenské růže.

Pak ztichl třepot motýlích křídel.
Zbyl stín úsměvu na tváři bez líčidel.

Vál vítr a vískal plavé vlásky;
rty tiskla kvítek sedmikrásky.

Sepjala ruce, aby nahotu skryla,
očima bloudila, vzpomínku vryla.

Zrcadlo sálo pel nevinného těla,
na lože ulehla, celá se chvěla.

Krev prudce tekla, nohy zapřela.
Vzrušením voněla, bolest vyšlehla.

Melodie dechu večerem zněla;
múzy mlčely a dívka se chvěla.

Jako třezalka, když větru vzdorovala.
Chvěla se, chvěla a oči přivírala.

Vlna se vzdouvala, a co z ní zbylo?
Pár kapek vláhý, jež tělo vpilo.

Krajina příběhů, hluboké údolí hoře,
stoupá i klesá hladina mého moře.

Nejsi

Pomalů vstávám z postele,
byla *Tě* ještě před týdnem plná.
Zbaven polibků se oblékám
do života značky: „Bez tebe!“

Koukám pod postel.
Nejsi tam, a přitom
cítím rtěnku na rtech.
Říkáš tomu odchod?

Čistím si svetr od dlouhých vlasů,
padají na kalhoty.
Bez varování a bez překvapení
nevědomky zůstáváš.

Pečlivě vybírám sklenici,
ze které si nikdy nepila.
Vadil *Ti* Mikymauz?
Dnes jsem za to rád.

Prolejuám ho whiskey.

Při páté sklence chytám jeho úsměv.

Nejsi a mám myšákův úsměv.

Budoucnost mě musí milovat.

Srdce unavené z nudy

Znovu raší jaro,
období klíčících vášní.
Víš, kousky z nás, Báro,
jsou jako úryvky z básní.

Zakutálené mince
do rohů opuštěných zdí.
Sex na kuchyňské lince
je naše souhvězdí.

Srdce unavené z nudy,
když není oč hrát.
Na úlomky z milostné rudy,
nezbývá než...
květy dát.

Život na naději

Zkousím psát verše
tužkou na obočí.
Zkousím psát verše
a věřím, že vejdou do tvých očí.

Podívej, kvete růže!
Bez smyslu, bez slávy.
Nikdo jí nepomůže.
Je jako krev tekoucí z kůže
Romea umírajícího se slovy:

„To čemu říkají růže,
vonělo by právě tak,
i kdyby tomu říkali jinak.
Vždyť růží mi je i tvá kůže
a voní ve snech plných tužeb.“

Sedíme v čekárně *Svět*.
Už dlouhou dobu otálíme
pomyslet na sílu vět
ať navzájem se nespálíme.
Co my dva vlastně víme?

Že v čase se mísí ticho se slovy,
jen ty jsi něžná stále.
Láska že nekončí doslovy.
Pouze odlétá dále,
když se zhasne v sále.

Z našich rtů láska kreslí
hřejivé polibky štěstí
a v srdci tančí baletka,
z Labutího jezera
Čajkovského *Odettk*a.

Kdo srdci útěchy jaké dá?
Kdo se smutkem co zmůže?
Člověk se mnohému zaprodá,
za lásku přec nemůže.

Klesám níž k tvým nohám
co možno nejhlouběji.
Miluji tě! Tiše nahlas volám:
„Žiji jen na naději!“

Až přijdu ti říct...

Rimbaud mě prokleje
a slzy nic nezmění,
až přijdu ti říct,
že odcházím pryč.

„Bývali šťastni ve zlém větru,“
tak básníci za slovy skryjí
samotu bez lásky,
v níž budeme si cizí.

Vinu déšť nesmyje,
sliby se nesplní,
až přijdu k večeru
říct větu poslední.

Nora 2010

Mlčící noc v domečku pro panenky
a stěny bílé po malování
nutí postel do milování.

Odcházíš. Klíče už leží na stole.
Kdo nám ale zaručí
šťěstí v jiné náruči?

Zavíráš dveře. Drama skončilo.
Nezní potlesk ani smích.
Jen děti se zítra zeptají,
zda vyhrála svoboda či hřích.

Příchod domů

Kolikrát člověk může
opravdu milovat?
Kolikrát plátky růže
dovolí poplivat?

Mládí voní na chvíli,
než ho vyplaší řád.
Věrnost objetí sílí
jen ve snu napořád.

Blesková válka slov
a znovu samota.
Na posteli doslov.
Zní poslední nota.

Mám na tebe chuť,
chci zastavit čas.
Prostydá rtuť
je v každém z nás.

Přichází právě domů
a nikdo ji nevíta.
Do starých trámů
mdlé Slunce zasvítá.

Stav ohrožení

Cítím tvůj jazyk v ústech;
tlačí mě do stavu ohrožení
a sprostými nápisy po zdech
jsme, zdá se, obklíčeni.

Shodě náhod dáváš smysl,
i když okolí mě stále mate.
Znáš mou krvácející mysl;
jsi láskyplné maté.

Ach, nádherné je být mužem
a podléhat pokušení
pohledy, dotyky, jazykem
ve stavu ohrožení.

Včera se tečka udělala
za nehodami, jež se staly.
Hádanka se rozluštila,
když jsme se odhodlali.

Stačilo vždy oči zavřít
a věděl jsem, jak vypadáš.
Přesto je těžké sám se sebou žít,
když příchod odkládáš.

Vznáší se dilema konce chvíle.
Ano či ne? Jak říci obojí?
Neklidná krev proudí v žíle
a život nás samovolně spojí.

Vznášející se slova
o tvé kráse

Soudím-li dnes tvou krásu, pak věř,
že je radostí i ctí mých mladých let
být blízko tebe tady a teď.

Roztomilé uši vroucně mi naslouchají.
Proto volím slova jemně.
Ať zvoní jen ta, která mou lásku předávají.

Vznášející se chmýří jsou tvé vlasy,
ve kterých se můj dech lehce ztrácí,
na plachých perutích krásy.

Pod nimi oči egyptských bohyň hledí.
Skálopevně, a přesto jemně září,
když do tmy za tebou mě svádí.

A nos? Pravá to ušlechtilost starého světa.
Na povrchu jest, přece nepovrchní.
V něm žid pozná žida, aniž zazní jediná věta.

Máš žhnoucí plné rty. K nim přicházím
jako vlna k pobřeží zaplavující ho.
V nich lásku nacházím. Na nich se ztrácím.

Výsostný krk od řeckých sochařů,
nejjemnějším aksamitem zahalený
vstupuje do tajných snářů.

Jak dále popsat tvé rozkvetlé tělo?
Není, a nebude nikdy těch slov,
jichž by se beztrestně použít smělo.

Kočka na střeše

Co je vítězstvím kočky na rozpálené plechové střeše?
Vytrvat co nejdéle, ale ty můžeš bez obav seskočit dolů.
Víš, že bys bezpečně dopadla na všechny čtyři.
Opusť mě!
Proč tedy na střeše zůstáváš?
Horký plech vypaluje do t'apek cejch nevěstek
hlouběji a hlouběji.
Téma sebeubližování je neuchopitelné.

Milostné zátiší

Na spáncích ústa z jeřabin
toužebně vzdychají.
Po rudých rtech od malin
polibky skákají.

Kůže voní po šeríku
a chutná jako víno.
Dech podobný větríku,
srdce láskou probodeno.

Vlasy stvořené z pěny
a vln *Černého moře*.
Co by byly bez ženy?
Štěstí skryté v hoře.

Sen lásky v rádiu
hrají snad pouze nám.
Osudu děkuju
za chvíle, co Tě znám.

S tebou a bez tebe

Stojím v mlžném oparu noci.
Uprostřed samoty bez pomoci.

Má náruč je připravená
až budeš tmou unavená.

S tebou a bez tebe. Znáám ten rozdíl.
Krvavou neděli zármutek zplodil.

Nesnášíš život na hraně ostří;
znovu zašeptáš: „Prach z lásky setří.“

S tebou a bez tebe. Pokaždé stejné.
Neděle krvácí za lásky beznadějně.

Zapomenout na ni

Město usíná v čase tepu svého ruchu.
Modré dýmy odnáší obrysy za obzor.
Bloudím ulicemi z vlastních proměn;
slzavými údolími dnešní noci exodu.
Uvězněn v nezkrotných vzpomínkách
nesmím se na konci všeho podvádět,
neboť ona sama sebe nikdy nezmění.
Byla zármutkem ve chvílích setkání.
Mé srdce se cítí ukonejšené až dnes,
když hledám vůli směle zapomenout.
Zvedl se vítr tisící bolest všech slov.
Její láska se stala bledou umírající růží
a padající plátky, styk s jinými muži.
Dech nasycený vínem mě nutí utéct
na místo se střízlivým stínem vědomí,
jak láska byla vtipem dne setkání,
vůni postele, kterou stlala a přiznáním,
že mi chybí, když chci zapomenout.

Alejí modřínů

Až jednou půjdu alejí modřínů,
tou cestou zbabělců i hrdinů,
jen s tebou chci bok po boku
naslouchat šepotu zašlých roků.

Chci jít po stopách v písku cesty,
kudy kráčel za svatojánské noci Shakespeare
držíc se sukně *Pavučinky*,
tak bázlivě, tak pevně,
jako se drží naděje vzpomínky.

V té aleji, kde čas už ztratil moci,
chci probouzet se do snění,
že vše mělo svůj smysl,
že Shakespearova náušnice
skrývala pramen umění,
že vůní krásy je na tisíce
a jen trpělivé odmění,
že spadané řasy do talíře
znamenají štěstí,
i když jsou černé jako zlé tušení,
že jednou půjdu alejí modřínů,

tou cestou tmavých světél, jasných stínů,
s tebou bok po boku,
po stopách v písku cesty
a naslouchajíc šepotu
mladých, přesto zašlých roků.

Úsměv Mona Lisy

Ranní rozbřesk Slunce,
ani úsměv *Mona Lisy*,
ani lesk zlata šesti uncí
a měsíc nad Paříží;
nic z toho se ti nevyrovná.
Slova básní jsou pro *Tebe* skromná.

Jsi uprostřed pouště všedních dní
oázy vláhý klidný stín
a radost naděje poslední,
která jen trpělivé odmění.
Vím, že už nic se ti nevyrovná.
Zůstaneš? Zůstaň, ať trvá, co trvá.

Zajatá

Mlč! Mlč pro Boha.

A nesvlékej mi šaty!

Jsem první láska bez těla,

horká, ubohá,

jsem jako vše, co miluješ,

a potom ztratíš.

Zajals mě. Zajals mé srdce.

Neodcházej, prosím!

A když, tak vrať se mi.

Ať ještě jednou na chvíli...

Ať ještě jednou vím,

že musíš opadat má lásko,

jak moje krása,

mé sny,

maso

Obratník

Okvětní lístky brzičko opadají.
Život je příliš krátký.
Zamiluj se, krásná panno,
máš rozpuštěné černé vlasy.
Zamiluj se, než zešediví,
ať hladí toho, komu se líbí.
Zítra vzejde nové ráno,
a další radost, další stesk.
Je z tebe mladé děvče,
zralé maliny na rtech.
Až vyblednou, koho políbí?
Dnešek se nikdy nevrací.
Ztratí se v rytmu valčíku.
Miluj, ženo, je ti přáno,
neb milá jsi, živá proměna,
pábitelka i modlitba útěšná,
máš ráda, když vzpomínky tě zaplaví,
když láska voní.
Nedovol nikdy, ať se loučí.

Variace Miriotě

Zdobí si vlasy, však ne jako včera.

Dnes nechce růže.

Dnes chce vřes.

A z pampelišek náramek,
jenž po chladné vodě pustí.

Už sadem k potoku utíká.

Voní jí stíny třešní.

V kořenech sílu, v květech jemný cit.

Marně jsi k ní hledal cesty.

Jsou polibky, které nedostaneš.

Držíš kytici violek.

Co na tom, kdo ji vázal?

Je herbářově seschlá jak dávné milenky.